'Η ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κἀμμίαν ἀρχήν.

ΟΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.—Συνδρομὴ προπληρωτέα στὴν Ἑλλάδα 12 δρ. στὸ ὄξω τῆς Ἑλλάδος 18. Ἐκδίδεται τρὶς τῆς ἑβδομάδας, ἀπὸ 7—8 χιλιάδες φύλλα. Γιὰ κάμμιὰ καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γιὰ τὰς γνωστοποιήσεις. Κάμμιὰ καταχώρησι εἴτε τυπωθῇ, εἴτε μὴ, δὲν ἐπιστρέφεται. Ὅσοι μᾶς στέλνουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτες ὑπογραφὴ, καὶ ἡ ὑπογραφὴ τους θὰ τυπόνεται. Διάψευσις κάμμιὰ δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαις ἂς πᾶν σ' ἄλλαις ἐφημερίδες. Γράφε ξεγράφε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλὰ, νὰ ξέρουν πῶς τὰ γράμματά τους δὲν θὰ διαβάζωνται.

Ἀθῆναι, 6 Ὀκτωβρίου 1884 — Ἀριθ. 140+138+18

Βασιλεῦ !

Ὁ βασιλέας εἶναι τὸ θεμέλιον τοῦ λαοῦ,=βάσις=ποῦ θὰ πῇ ἴσον στήριγμα, καὶ=Λαὸς=βασιλέας.

Οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς, ὡς καθὼς ξέρεις καλλίτερα καὶ ἀπὸ μᾶς, ἦτανε καὶ κριταὶ, ἤγουν ἀρεοπαγῆται σὰν νὰ λέμε.

Οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς ἐδεχόντουσαν κάθε πολίτου τὰ παράπονα κατ' εὐθεῖαν γραμμὴ καὶ ἔδιναν τὸ δίκαιό τους στοὺς πολίτας χωρὶς γουρουνοδικεῖα, πταισματοδικεῖα, καὶ πλημμελειοδικεῖα, καὶ ἐφετεῖα, καὶ ἐμποροδικεῖα, καὶ τὰ λοιπά.

Τώρα δὰ δὲν πρόκειται περὶ τοῦ νὰ ξαναφέρωμε τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ἀλλὰ δὲν πρόκειται βασιλεῦ, καὶ νὰ ἐφαρμώσωμε κατὰ γράμμα τὸ ὁ βασιλεὺς βασιλεύει καὶ δὲν κυβερνᾶ, τότε τοιοῦτος βασιλέας θὰ πῇ πῶς εἶναι γιὰ τὸν τύπο.

Δὲν σοῦ λέγομε νὰ γίνῃς Ναπολέων ἢ Ὄθων ποῦ τὰ ἤθελαν ὅλα δικά τους, καὶ κατάστρεψαν τὰ ἔθνη τους καθὼς καὶ ὅλα τὰ βασιλάκεια καὶ ἡγεμονίδια τῆς Ἰταλίας ποῦ τἄφαγε ἕνας ἁπλοῦς Γαριβάλδης,ἀλλὰ σὲ θέλομε νὰ ἦσαι στὸ μικρόμας ἐθνάριο ἄλλος αὐτοκράτορας τῆς Γερμανίας, ποῦ κατώρθωσε μὲ τὸν γλυκό του τρόπο καὶ χωρὶς καταπίεσεις νὰ συνενώσῃ τὰ τόσα τῆς Γερμανίας κράτει εἰς ἕνα, εἰς τρόπον ὥστε καὶ ὅλους τοὺς ἐφέδρους μας ἂν ἀπολύσωμε ἐναντίον τῆς Γερμανίας, πάλι δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ τὴν νικήσωμε, Ἂς εἶναι δά.

Τό : = Ὁ βασιλεὺς βασιλεύει καὶ δὲν κυβερνᾶ, ἀποδείχτηκε γελοῖο, ἀπεναντίας ὁ βασιλέας κυβερνᾶ, καὶ δὲν εἶναι ἁπλὸς διεκπεραιωτὴς τῶν ὑπουργῶν του νὰ βάζῃ τὴν ὑπογραφή του σ' ὅτι ὑπουργικὸ διάταγμα τύχει χωρὶς νὰ τὸ ἐξελέγχῃ πρῶτα, τὸ διαβάζει καλὰ καὶ ὕστερα ὑπογράφει.

Σοῦ στέλνουν ἕνα διάταγμα νὰ διορίσῃς τὸν δεῖνα τάδε, καὶ ὑπογράφεις χωρὶς νὰ γνωρίζῃς ὅτι ὁ δεῖνας τάδες ἦτανε πρώην λωποδύτης, κακοῦργος, ἢ φαυλόβιος.

Θυμοῦμαι μιὰ φορὰ ποῦ ἡ Αὐλὴ τῆς κουζίνας σου φάνηκε τόσο ἐξευτελιστικὴ, ἐπὶ μακαρίτη Βούλγαρη, θαρρῶ, ὥστε προσδιώρισε ποιαὶς ἐφημερίδες ἔτανε μόνο δεχτὲς στὸ Παλάτι, καὶ εἶχαν ξευγάνει ὅλαις τῆς ἀντιπολιτευόμενες καὶ διάβαζες Σὺ μόνο ἐκεῖνες ποῦ ἔγραφαν πῶς τὴν Ἑλλάδα βώσκει πλοῦτος.

Θυμοῦμαι τότε τὴν Ἑλληνικὴ εὐγένεια τῶν ἐφημεριδογράφων ποῦ ἔγραψαν πῶς ὅτι, ἂν δὲν ἔχῃ ἡ αὐλὴ νὰ πληρώσῃ= Ἐμεῖς οἱ ἐφημεριδογράφοι Σοῦ στέλνωμε τῆς τσάμπας καὶ δωρεὰν τὰ φύλλα μας, βασιλεῦ.

Ὁ βασιλέας ὡς πατέρας τοῦ Λαοῦ του, πρέπει νὰ ἦναι εἰς γνῶσι οὔλων τῶν πάντων, καὶ γιὰ νὰ ξέρῃ οὔλα τὰ πάντα πρέπει νὰ διαβάζῃ οὔλαις τῆς ἐφημερίδες, τὸ νὰ διαβάζετε, βασιλεῦ, τὸ Tains τί γίνεται ὁ πόλεμος στὸ Σουδὰν καὶ ἄλλα κολοκύθια, θαρροῦμε πῶς καλλίτερα θὰ ἤτανε νὰ διάβαζες τῆς ἑλληνικαὶς ὅλαις ἐφημερίδες γιὰ νὰ μαθαίνῃς τί συμβαίνῃ μέσα στὸ κράτος σου, καὶ ὄχι τί συμβαίνει μέσα στὸ Βόρειο Πόλο, ἐνῷ δὲν ξέρεις, βασιλεῦ τί συνέβηκε τὴν ἴδια μέρα μέσα στὴν πρωτεύουσά σου.

Ὅτι ἐδάρθηκαν βουλευταὶ μπροστὰ στὸ παλάτι σου εἶναι ὑπὲρ παρὰ ἀλήθεια, ἀλλὰ δὲν ἔμαθες ὅμως καὶ ἀπὸ ποιανοὺς ἐδάρθηκαν, ἢ καλλίτερα ἐσπρόχτηκαν.

Γι' αὐτὸ δὲν μᾶς πειράζει, γιατὶ ὅποιος ἀνακατεύεται μὲ τὰ πίτουρα τὸν τρῶν ἡ κόττες.

Τώρα δὰ δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πῶς ὁ Τρικούπης πῆρε στὴ δημοπρασία τὸ κουβέρνο γιὰ νὰ διοικᾷ πάντοτες, θὰ πέσῃ μιὰ μέρα, καὶ τότε τί μέλλει γενέσται τὰ ἀνδράποδά του ;

Ἂν τώρα σὰν πρωθυπουργὸς φοβᾶται νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπῆτί του χωρὶς κουστοδία φρουρᾶς, μπορεῖς, βασιλεῦ, νὰ φανταστῇς, τί θὰ γίνῃ ὅταν θὰ ἦναι ἐκτὸς τῆς ἐξουσίας.

Ὁ ἑλληνικός Σου ὅμως Λαὸς εἶναι πολὺ εὐγενὴς, καὶ δὲν καταδέχεται νὰ ξεσπάσῃ παρὰ μόνο ὅταν τοῦ βάνουν τὴν θηλιὰ στὸν λαιμό.

Καὶ τώρα μᾶς τὴν ἔχει ὁ Τρικούπης σου μισομπασμένη, ἀρχίσαμε καὶ κουνιόμαστε, ὄχι γιὰ κἀνένα ἄλλο λόγο παρὰ γιὰ νὰ δείξωμε στὸν δειλὸ καὶ σατράπη πρόεδρό μας, πῶς ἀκόμα δὲν ψοφήσαμε ἀλλὰ ζοῦμε καὶ κινούμαστε καὶ ὅταν ἔρθῃ ὁ καιρὸς θὰ κινηθοῦμε καὶ καλλίτερα. Τώρα ἂς μᾶς κοροϊδεύουν.

Ὁ Τρικούπης

μοιάζει σὰν ἐκείνους τοὺς ζαχαροπλάστας ποῦ μᾶς δείχνουν κἄτι κουτάκια γεμμάτα κουφέτα τάχα, καὶ ἅμα πᾶμε νὰ βάνωμε τὸ χέρι μας πετάγεται μιὰ μαϊμουδίτσα καὶ γελᾷ.

Ἔτσι, βασιλέα, τὸ πάει καὶ ὁ Τρικούπης, σοῦ παρουσιάζει

ὅλη τὴν Ἑλλάδα ζυμωμένη μέλι γάλα καὶ μὲ κουφέτα, ἅμα δὲ τοῦ πῆς πῶς φωνάζει ὁ Λαός, σοῦ λέει = Δὲν ντρέπεσαι βασιλέα εἶναι μιὰ μαΐμοῦ, δὲν τὴν βλέπεις πῶς γελᾶ, τοῦ **Τ**ρικούπη.

Ναί, γελᾶ, ἀλλὰ γελᾶ σαρδόνιον γέλωτα, γέλοια δηλαδὴ φαρμακερά, γέλοια ἀπελπιστικά, γέλοια ἐμπαιχτικά, γέλοια ποῦ βγαίνουν ζυνὰ σὲ 'κείνους ποῦ γίνονται.

Λέει πῶς τρεῖς μονάχα πόλεις τῆς Ἑλλάδας ἔκαναν τάχα ψευτοδιαδηλώσεις. Κρῖμα δὰ νὰ μὴν ἤθελε νὰ γίνῃ καὶ ἐπανάστασις.

Αὐταὶς ἡ διαδηλώσεις μοιάζουν σὰν καμπάνες τῆς Ρούσικης ἐκκλησίας ποῦ ἀρχίζουν ἀπὸ τὰ κουδούνια καὶ φτάνουν ὡς ποῦ νὰ σημάνῃ καὶ ἡ μεγάλη καμπάνα.

Ἔτσι τώρα σημαίνουν τὰ καμπανάκια τοῦ Λαοῦ ὡς ποῦ νὰ βαρέσῃ καὶ ἡ μεγάλη καμπάνα. Κι' ἐγγίζει ἡ ὥρα.

Ἂς ἔρθωμε

τόρα πάλι στοὺς φόρους.

Μᾶς ἔβανε στὰ ρουχικὰ ἐν γένει φόρους, τῆς τσόχαις, τὰ κασμίρια καὶ τὰ λοιπὰ, εἰς τρόπον ὥστε θὰ καταντήσωμε νὰ περπατοῦμε ξεβράκωτοι, ἂν δὲν μᾶς ἔσωζαν τὰ πανιὰ τοῦ Ρετσίνα.

Οἱ ἄλλοι οἱ χρυσογάδαροι δὲν ἔχουν ἀνάγκη, διότι εἶχαν καὶ ἔχουν ἕνα μπερίδρομο ροῦχα καὶ τὰ γυρίζουν τόρα, ἐκτὸς ἐκεῖνα ποῦ φέρνουν ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ φοροῦν δυὸ τρεῖς ἐνδυμασίαις ἀπάνω τους καὶ δυὸ τρία ἐπανωφόρια στὸ χέρι καὶ λὲν πῶς εἶναι=**φορεμένα**, ὡς καθὼς καὶ τὰ ἄλλα τόσα ποῦ ἔχουν μέσα στῆς κασέλες τους.

Αἴ ἂν ἔχῃ καὶ ἡ εὐγενική τους βαλίτσα μέσα ὁλάκερα τόπια μεταξωτὰ, ποιὸς τολμᾶ νὰ τοὺς τὴν ἀνοίξῃ, ποῦ λὲν πῶς ἐκεῖ μέσα εἶναι τὰ μεσοφόρια τῆς γυναῖκάς των, καὶ θέτεται καὶ ὁ **βοῦς ἐπὶ γλώττης**, ἤγουν δουλεύει ἡ δωρδοκία, καὶ δὲν μιλοῦν, ἡ φτώχια ὅμως μένει γυμνὴ καὶ θὰ ξεπαγιάζει τόρα τὸν χειμῶνα μὲ τὰ πάνινα ροῦχα.

Μᾶς λέει πῶς ὁ γεωργικὸς Λαὸς δὲν φωνάζει διότι ἐλαφρύνθηκε ἀπὸ τοὺς φόρους καὶ εἶναι εὐχαριστημένος.

Μάλιστα, εἶναι τόσο εὐχαριστημένος ποῦ κοντεύει νὰ κακαρώσῃ ἀπὸ τὴν πεῖνα, καὶ ἐπειδὴ κλαίει, ὁ Τρικούπης θέλει καὶ καλὰ νὰ τὸν παραστήσῃ πῶς γελᾶ.

Μιὰ ἁπλούστατη μόνο ἐρώτησι ἂν τοῦ κάνῃ τινὰς θὰ τοῦ βουλώσῃ ἀμέσως τὸ στόμα, ἂν δηλαδὴ τὸν ρωτήσῃ = Αὐτοὶ ποῦ **ἐνόπλως** ἔκαναν στὴν Πελοπόννησο τὰς διαδηλώσεις,

κάνεὶς καὶ τὸν μπελᾶ του. Ὁ πολίτης Δ. Ν. Δημητρόπουλος περνοῦσε ἀπὸ τὴν συνοικία τῆς Βλασσαροῦς, ξένος ἄνθρωπος, τὸ λοιπὸν τοῦ δίνεται μιὰ περιχάδα ποῦ δὲν ἤθελε καλλίτερη ἀπὸ λοῆς τῆς λοῆς ζουμιὰ, καὶ πᾶν στὸ διάολο καὶ τὸ καπέλο του καὶ τὰ ροῦχά του. Γιὰ τὴν συμφορά του αὐτὴ εἶχε καὶ μαρτύρους δυὸ, καὶ πῆγε στὸν φίλο Μοῦχο τὸν κλητῆρα καὶ γύρεψε νὰ καταγγελθῆ τὸ σπῆτι, καὶ ὁ Μοῦχός μας τοῦ λέει,=Δὲν εἶναι τίποτα, κἀνένα παιδάκι θὰ σὲ κατούρησε.— Μωρὲ μοῦ χάλασαν 100 δραχ. ροῦχα καὶ τί μοῦ λές ; = Αἴ, ἔλα αὔριο νὰ βρῇς τὸ δίκαιό σου. Πάει αὔριο, καὶ βρίσκει κοντὰ στὸν κλητὴρ καὶ ἕνα στρατιώτη καὶ τοῦ λέει, = Βρὲ ρουφιάνε τοῦ κερατᾶ ἔχεις καὶ μοῦτρα καὶ μιλᾶς ποῦ περνᾶς καὶ κάνεις ἐργολαβία. — Τί λὲς ἀδερφὲ, ἐγὼ πρώτη φορὰ πέρασα χτὲς ἀπ' αὐτὸ τὸν δρόμο. — Αἴ, ἄει στὸ διάολο νὰ μὴ σὲ σπάσω στὸ ξύλο.

Τώρα μεγάλη φιλοσοφία δὲν θέλει πῶς τὸ περέχυμα ἔγινε πλακάκια καὶ ὅτι κοντὰ στὰ ροῦχά του ὁ ἄνθρωπος καὶ μὲ τὸ δίκαιό του πῆγε νὰ τῆς φάῃ κιόλας.

Γι' αὐτὰ τὰ περιχύματα πολλάκις σας φοραὶς γραψαμε πῶς ὁ δημόσιος κατήφορος πρέπει νὰ τὰ καταδιώκῃ. Μὲ αὐτὸ τὸ: **λάθος ἔγενε**, τὶ ταὶς κουστίζει τῆς δοῦλες νὰ μᾶς περιχοῦνκαὶ μὲ λάδια. Αὐτὰ τὰ μασκαρλίκια πρέπει νὰ πάψουν καὶ νὰ τιμωροῦνται αὐστηρὰ σύμφωνα μὲ τοὺς ἀστρονομικοὺς νόμους οἱ χύνοντες ἀπὸ τὰ παράθυρα τὰ κατρουλοκάνατά τους.

Αὐτὸ εἶναι ἕνα ζήτημα σπουδαῖο κοινωνικὸ, καὶ ἂς τὸ λάβῃ ὑπ' ὄψι του ὁ δημόσιος Κατήφορος νὰ ζεματίσῃ μερικοὺς γιὰ νὰ βάνουν οἱ ἄλλοι γνῶσι. Ὦ διάολε, θὰ καταντήσῃ πλέον νὰ περπατοῦμε χειμῶνα-καλοκαῖρι καὶ νύχτα μεσάνυχτα μὲ τῆς ὀμπρέλες στὸ κεφάλι.

Ἄλλο.

παράξενο ὠὸν τοῦ αὐγοῦ. Ἀπὸ τὸν Βόλο μᾶς παραπονοῦνται πῶς ἤγουν τους ἐγὼ τοὺς ἔστειλα ἐκεῖ ἕνα ὑπαστυόνο καὶ τραβᾶ τῶν καταστηματάρχιδων κολόκουρο. Αὐτὰ εἶναι ἀπὸ τὰ συνειθισμένα καὶ ἐπὶ Τουρκίας φίλοι. Συνενοηθῆτε ὅλοι σὰν αὐστριακοὶ ποῦ εἶστε καὶ ὀχυρωθῆτε μὲ τοὺς νόμους νὰ τοὺς κάνετε τοὺς κερατάδες νὰ λιμάξουν ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Ἀλλὰ εἶστε ζωντόβολα ἐπαρχιακὰ, τί νὰ σᾶς κάνω 'γὼ, καὶ δὲν σᾶς λέγω κ' ἐδῶ τὰ ἴδια συμβαίνουν ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ παραπονοῦνται οἱ ἐδῶ καταστηματάρχιδες θὰ πῆ τὸ κωλόκουρο τῆς φορολογίας τῆς κλεψᾶς τῆς ἀστυνομικῆς λωποδυτικῆς γίνεται μὲ τρόπο εὐγενικό. Ἂμ ἐμεῖς οἱ πρωτευουσάνοι, βλέπετε, εἴμαστε πλέον ἐξευγενισμένοι πολῖτες, μόνο κἀμμιὰ φορὰ ποῦ μᾶς βάζουν στὸ Ἔχτο καὶ δὲν μιλοῦμε.

Δὲν θἄρθῃ μωρὲ μιὰ ἄλλη κυβέρνησις τέλος πάντων, ἐκεῖ, γιὰ μόνο ρουσφέτι, εἶναι ποῦ θὰ γυρέψω νὰ βάνω δυναμίτιδα, σ' αὐτὸ τὸ καταγώγιο τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως τὸ λεγόμενο **Ἔκτο**

Καὶ ποιὸν ἀστυνομο, διαβόλου Αὐστριακοὶ σᾶς ἔστειλα ἐγώ; Καὶ ποῦ τὸν γνωρίζω τὸν ἀνήρ ; Ποιὸς, μουρὲ μπακακάοι, σᾶς πούλισε γιὰ πράσινο χαγιάρι πῶς ἐγὼ διορίζω καὶ παύω, ἐνῷ πληρώνω προστίματα, ποῦ μοῦ παρουσιάστηκαν σὰν ἀστραπὲς νεφελόθεν, χωρὶς νὰ ξέρω τίποτα. Τί γιὰ κνόδαλο ὑπουργικὸ μὲ πήρατε.

Στὴ

Φιλιππούπολι πῆγε ἕνας χρυσογάδαρος ἀπὸ τὴ Μπίλι τουπίκλην Κότζης Χ. Βουγιᾶς καὶ ἔφερε τὸ ἰσνάφι τῶν ψωμάδων ἄνω κάτω καὶ θέλει μάλιστα μὲ τὰ ἑλληνικά του νὰ ἐξελληνίσῃ οὖλα τὰ πάντα καὶ ἔτσι κατὰ τὸ νέο λεξικό του τὸ ξενοδοχεῖον τἄγραψε **ξενοχεῖον** καὶ τοὺς δικηγόρους τοὺς μετέβαλε σὲ **δικδιώρους**.

Σ. Π. Φαίνεται νὰ ἦναι ἐξύπνος Μπιρμπαντόπουλος ἀφοῦ σᾶς ἔφερε ὅλους ἄνω κάτω, σὰν κουτάβια ποῦ εἶστε.

Πρὸς

μερικοὺς Λαμιῶτας. Εἶστε φαῦλοι καὶ ἄλλη φορὰ νὰ μὴ μᾶς ξαναγράψετε τὰς κακοηθείας σας, τὰς ἀτομικὰς, διότι θ' ἀναγκαστοῦμε νὰ ξεσπαθώσωμε γενικῶς καὶ περὶ ὅλης τῆς Λαμίας, καὶ τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχια. Μὴ ρέπεται σὰν τὰ χαμερπῆ τὰ γουρούνια σας.

Στοὺς

Παξοὺς αὐτὰ ποῦ μᾶς γράφετε γιὰ τὴν ὁδοποιΐα σας ἐτυπώθηκαν καὶ καλά σας ξεπνευτούρια.

Ὁ

ἀστυνόμος λέει τῆς Σύρας κλείνει τὰ καφὲ Σαντὰν ἀπὸ τῆς ἑφτὰ καὶ κάνει τὴν νεολαίρα τῆς Σύρας νὰ κουρνιάζει μὲ τῆς ὄρνιθες. Ἐγὼ θαρρῶ πῶς κι' αὐτὸ πολὺ εἶναι, καὶ ἔπρεπε τὰ καφὲ Σαντὰν νὰ τὰ διώξῃ καθολοκληρίαν. Τόσα χρόνια περνούσατε ὅπως περνούσατε καὶ τώρα μᾶς θέλετε καὶ σεῖς κοκκό.

Ὁ Ἀστρονόμος μάλιστα τῆς Σύρας ἂν θέλῃ κατὰ λεπτῶς

---

(12) ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΔΙΑΟΛΑΚΙ.

ΙΒ'.

Φουρκισμένος λοιπὸν ὁ Μπιρμπαντόπουλος γιὰ τὴν προσβολὴ ποῦ τοῦκανε ἡ Μαρουδίτσα μιὰ καὶ δυὸ καὶ στὸ σπίτι τῆς χήρας τῆς ἀδερφῆς του.

Ἐκείνη τὴν ὥρα αὐτὴ κατὰ ἐξαίρεσι χτενιζότανε γιὰ νὰ κάνῃ τῆς ἀφέλειαίς της μὲ πιὸ γοῦστο.

Μπένει μέσα ὁ μπιρμπαντόπουλος καὶ τῆς λέει μὲ βία :

— Ἄ καλὰ, ἀπάνω σὲ καλὴ ὥρα σὲ βρίκα, ντύσου γρήγορα, ἔχομε νὰ πᾶμε νὰ κάνωμε μιὰ βίζητα στῆς Μαρουδιτσας τὸ σπίτι.

— Σὲ καλό σου, καὶ τόσο ξάφνα καὶ τόσο βιαστικά ; Πῶς εἶναι πάλι αὐτό ;

— Εἶναι διότι μὲ προσέβαλε κατὰ προσωπο καὶ κατὰ μεσῆς στὸ δρόμο.

— Πῶς, εἶπε ἡ ἀδελφή του, (ξέχασα νὰ σᾶς πῶ, πῶς τὴν λέγανε Κίτσο, ἤγουν Χρηστίνα, Χρῆστος = Κίτσος), καὶ ρίχνει τὰ μαλλιά της πίσω σὰν νὰ ἤθελε νὰ κάνῃ σὰν τοὺς ἀρχαίους πολεμιστὰς γιουροῦσι, καὶ τοῦ λέει, πῶς σὲ προσέβαλαὐτὴ ἡ παληανατολίτισσα, ἐσένα, τὸν Μωραΐτη ποῦ ἐφαγε ὁ πατέρας σου τὴν τουρκιὰ μὲ τὸ κουτάλι ; Καὶ τί σοῦ εἶπε καὶ πῶς καὶ τίς ἡ αἰτία ;

— Νὰ, ἰδοῦ. Διέβαινον περαστικὸς τὴν ὁδὸν τοῦ δρόμου τοῦ σπιτιοῦ της ὁπόταν φθάσας ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τοῦ ἐξώστη τῆς οἰκίας της εἶδον αὐτὴν ποτίζουσαν τὰ ἄνθη τῶν γλαστρῶν της καὶ ἤτανε χωμένη μέσα στὰ λουλούδια. Τὸ λοιπὸν μακρόθεν παρατηρήσαντάς την εὔγανε σὰν ἄνθρωπος μὲ ἀνατροφὴ τὸν πῖλον εἰς χεῖρας καὶ ἔσκυψα τὴν κεφαλὴ χαιρετῶντας την. Ὅταν πλησίασα, τὴν ρώτησα μὲ τὸ θάρρος τί κάνουν οἱ γονεῖς της στὸ σπίτι ἀπάνω καὶ κείνη μοῦκλεισε περιφρονητικῶς τὴν μπόρτα καὶ μπῆκε μέσα, εἰς τρόπον ὥστε ἀπ' αὐτὴ τὴν προσβολὴ ἕνεκα δὲν θὰ μπορῶ νὰ περάσω καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἀπὸ αὐτὴ τῆς συνοικίας τὴν γειτονιά.

— Ἔτσι αἴ ; ἀπάντησε ἡ Κίτσο, τρίβοντας τὴ μύτη της γιὰ νὰ μὴ γελάσῃ, καὶ δὲν μᾶς λὲς, παμφίλτατε ἀδερφὲ, τί ἐγύρευες ἐσὺ ἀπὸ αὐτὴ τὴν γειτονιὰ, καὶ τί σοῦ κόφτει ἂν θὰ περνᾶς ἢ δὲν θὰ περνᾶς πλέον εἰς τὸ ἑξῆς ἀπὸ κεῖ ;

— Εἶναι ὁ δρόμος μου.

— Ποιὸς δρόμος σου ; Ἀπὸ τὴν Πλάκα εἶναι ὁ δρόμος σου νὰ πᾶς στὸ Πολυτεχνεῖο ;

— Πάω στὰ γυμναστήρια.

— Αἴ πέρνα ἀπὸ ἄλλο δρόμο, χάθηκαν τόσοι δρόμοι στὴν Ἀθήνα, δόξα τῷ Θεῷ ἔχομε τόσους πολλοὺς ποῦ δὲν προφτάνει οὔτε ἡ δημαρχία νὰ τοὺς διορθώνῃ καὶ σκέπτεται πῶς νὰ τοὺς βουλώσῃ μὲ τὰ σκουπίδια καὶ τὰ χαντάκια καὶ τοὺς καταντήσῃ ἀδιάβατους.

— Μὰ δὲν μπορῶ καὶ νὰ χαλάσω καὶ τὰ παπούτσά μου ἀπὸ τὰ κατσάβραχα σὰν κατσίκι, νὰ πέσῃ ξάφνα καὶ κανένας βράχος σὰν πέρσυ καὶ μὲ κάνει πῆτα.

— Πήγαινε μὲ τὸν ἱπποσιδηρόδρομο.

— Μὰ τὴν ὥρα ποῦ θέλω νὰ πάω γὼ δὲν πάει αὐτός.

— Πήγαινε σὺ ἀρχίτερα νὰ τὸν προλάβῃς.

— Ἂμ δὲν μπορῶ νὰ χάνω τῆς ὥραις μου περιδιαβάζοντας καταμεσῆς στὴν πλατέα σὰν μπαγαπόντης. Βλέπεις ἔπειτα τῆς πολλαὶς δραχμαὶς ποῦ μοῦ στέλνει ὁ μπαμπᾶς ὥστε νὰ περισσέψουν νὰ πληρώνω καὶ ἱπποσιδηροδρόμους, καλὰ καὶ εἶσαι σὺ δὼ καὶ κάθομε μαζύ σου καὶ τρώγω καὶ πίνω καὶ κἀμμιὰ φορὰ μὲ βοηθᾶρ ἀλλὰ κ' ἐγὼ ἀδερφὴ μιὰ ἡμέρα θὰ σοῦ τὴν δείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου.

— Αἴ, αἴ, σῶπα, μὴ τύχει καὶ κλάψῃς. Ἄφησε τῆς κολακείαις καὶ εἴμαστε ἀπὸ ἕνα σόϊ καὶ ξερονόμαστε καὶ δὲν εἶμαι γιὰ κοροϊδείαις. Βρὲ κὺρ ἀδερφάκι μου μπὰς καὶ σοῦ πονεῖ τὸ δόντι καὶ μοῦ τὰ στριφογυρίζεις;

— Νὰ, μὰ τὸν Θεὸ, ἀδερφὴ νὰ μοῦ βγοῦν τὰ μάτια. Νὰ θάψω τὸν πατέρα μας.

— Αὐτὸ τὸ ξέρω πῶς τὸ ἐπιθυμᾶς γιὰ νὰ πάρῃς τὴν κληρονομιὰ μιὰ ὥρα ἀρχίτερα. Ἄς τον τὸν ἄνθρωπο νὰ ζῇ ἥσυχα καὶ σοῦ σώνουν οἱ 150 ποῦ σοῦ στέλνει τὸν μῆνα ποῦ δὲν σοῦ φτάνουν οὔτε στῆς μπυραρίαις. Τί θέλεις τώρα καὶ ἄφησε τὰ στριφογυρίσματα.

— Θέλω νὰ ντυθῆς νὰ πᾶμε στῆς Μαρουδίτσας νὰ τῆς γυρέψω τὸ αἴτιον τοῦ λόγου τῆς προσβολῆς;

— Αἴ καὶ ἔχεις σκοπὸ νὰ κάνῃς μονομαχία, ἂν σοῦ τὸ ἀρνηθῆ τὸ αἴτιον. Χαχαχά.

— Μὰ, ἀδερφὴ, γνωρίζεις, ὅτι δηλαδὴ ἐγὼ καὶ τόσο δὲν κορτσιδεύομαι. Κατάλαβες ;

— Ἂμ μήπως ἐγώ ; Ἀδέρφια δὲν εἴμαστε ; Κατάλαβες. Βρὲ κύριε ἀδερφὲ Μπιρμπαντόπουλε, δὲν πίστευα πῶς Μπιρμπαντόπουλο ἐπειδὴ καὶ σὲ λὲν πῶς καὶ σωστὸς Μπιρμπαντόπουλος εἶσαι. Πές μου καθαρὰ ἔτσι : Ἀδερφὴ μου Κίτσο, κάνε μου μιὰ χάρι νὰ πᾶμε εἰς τὸ σπίτι τῆς Μαυρουδίτσας ποῦ τὴν κορτατζάρω καὶ μοῦ κάνει τὸν βαρὺ, καὶ ὄχι νὰ μοῦ τὰ στριφογυρίζῃς ἀλὰ Τρικούπη πῶς παντοῦ σοῦ παραμβάλλονται προσώματα καὶ προχώματα περὶ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ Κράτους, ξέρω πῶς τὰ λέτε σεῖς οἱ γραμματιαμένοι καὶ οἱ τελειόφοιτοι τῶν ταβερνείων καὶ τελειοδίδαχτοι τῶν μπυραρίων. Λοιπὸν ποῦ σοῦ πονεῖ τὸ δόντι νὰ πᾶμε ; Πές μου καθαρὰ καὶ ξέστερα καὶ ξέρω τὶ μέρος θὰ παίξω.

— Μὰ . . . δηλαδὴ . . . ἔτσι θέλω μόνο νά την ἐκδικηθῶ . . : νὰ τῆς τὰ πῶ κατὰ πρόσωπο.

— Ἔτσι μίλα ντέ. Στάσου νὰ ντυθῶ.

Ὡς ποῦ νὰ ντυθῆ λοιπὸν ἡ κυρία Κίτσο περιμένετε καὶ σεῖς λίγο, γιατὶ θὰ βάνῃ τὰ καλά της τὰ πιπιά

νὰ ἐφαρμώση τοὺς νόμους καὶ ἀστυνομικοὺς ἐγκυκλίους, γιὰ νὰ μὴ φτάση σ' αὐτὴ τὴν ἐλεεινὴ κατάστασι ποῦ ἔφτασε καὶ ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάς, πρέπει ἢ νὰ ἀπαγορέψη νὰ πουλᾶται μπύρα μέσα στὰ καφὲσαντὰν ἢ νὰ διοχτοῦν ἡ γυναῖκες, ἕνα κ'ἕνα κάνουν ἕνα : Ὁ δὲ νόμος λέει, καθαρὰ καὶ ξάστερα.

Ἐβίβα τοῦ Τρικούπη ποῦ μᾶς σταύρωσε. Βαρᾶτε του μωρὲ τὰ βιολιὰ νὰ τ'ἀκούσῃ ὁ μασκαρᾶς

«Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς καταστήματα ἐν οἷς πωλοῦνται μεθυστικὰ ποτὰ νὰ ὑπηρετῶσι γυναῖκες».

Ἄρα οὖν πουλοῦν μπύρα μέσα στὰ καφὲ σαντάν ; Ὄξω ἡ γυναῖκες. Πουλοῦν μόνο καφέ. Μέσα ἡ γυναῖκες, νὰ δοῦμε βγαίνουν πέρα ; Πρόσεξε καλά, κὺρ ἀστρονόμε τῆς Σύρας νὰ μὴ τὴν πάθῃς σὰν τὸν δικό μας ποῦ ἔχασε πλέον τὸ μπούσουλα καὶ δὲν ξέρει τι νὰ κάνῃ πλέον.

Ἤθελα γι' αὐτὰ τὰ καφὲ σαντὰν καὶ τῆς μπυραρίαις νὰ σᾶς γράψω πολλὰ ποικίλα καὶ διάφορα καὶ λίαν κατεπειγόντως καὶ σπουδαῖα μάλιστα, ἀλλὰ ἐπειδὴ θὰ παραβλάψω συμφέροντα ἀνθρώπων καὶ ἴσως διατρέξω κ' ἐγὼ κίνδυνο, προτιμῶ νὰ σωπάσω, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ ἡ ἀστυνομία κάνει τὸν στραβό.

Ἔτσι ἀπὸ καμπόσους πέρνονται οἱ βαθμοί. Ὁ σκοπὸς καθαγιάζει τὰ μέσα.

Χθὲς

τὸ ἑσπέρας ἐχάθησαν πλησίαν εἰς τὸ ἀναθρωτήριον δικαστικὰ βουλεύματα, ἄγρηστα εἰς τὸν εὑρόντα. Ἂς τὰ φέρη εἰς τὸ γραφεῖόν μας καὶ θὰ πάρη τὸν κόπον του.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ κὺρ γιατρὸς καὶ φιλάνθρωπος κὺρ Πετούσης μετακομίστηκε στὸ δρόμο τοῦ Κολοκοτρώνη, ἤγουν στὴ συνοικία τοῦ Καλαμιώτη, στὸ σπῆτι τοῦ Σάρα καὶ ἀπέναντι στὸ Φαρμακεῖο τοῦ κ. Αἰγινίτου. Ἐκεῖ λοιπὸν κάθε φτωχὸς καὶ ἄρρωστος στὸ ποδάρι εἶναι δεκτὸς πρὸς ἐπιθεώρησι ἤγουν ἐπίσκεψι τῆς **δωρεᾶς** κάθε μέρα τὸ μὲν πρωὶ ἀπὸ τῆς 7=8 καὶ ὕστερα τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὴν 1—3. Νὰ γιατρὸς καὶ μάλαμα μὲ ὅλη τὴν σημασία τῆς λέξις καὶ χωρὶς κολακεία.

Λοιπὸν ὅσοι εἶστε χτωχοὶ καὶ ἄρρωστοι στοῦ κὺρ Πετούση, ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἦστε δὲν πειράζει θὰ σᾶς κάνῃ ὑγειεστέρους ἀφότι εἶστε. Ἐμπρὸς λοιπὸν ἄρρωστοι κπὶ μὴ ἄρρωστοι, στὸν φιλάνθρωπο γιατρό.

Ὁ νέος στρατὸς τοῦ Τρικούπη ὁ ἀπὸ τὰ στρατιωτάκια τῶν γυμνασίων μέλλοντας νὰ γίνῃ πρὸς ἀπελευθέρωσι τῆς κουταμάρας τοῦ Τρικούπη.

ΥΦΑΝΤΗΡΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΡΕΤΣΙΝΑ

Ἐν Πειραιεῖ.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ ὑφαντηρίου τούτου καθιστᾶ γνωστὸν εἰς τοὺς καταναλωτὰς χρωματιστῶν ἐκ βάμβακος ὑφασμάτων (δριλίων), ὅτι ἀπό τινος ἤρξαντο εἰσαγόμενα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοιαῦτα, κατ' ἀποτίμησιν τῶν τοῦ ὑφαντηρίου τούτου κατεσκευασμένα καὶ πωλούμενα ὡς ὑφάσματα Ρετσίνα, ἂν καὶ στερούμενα ὅλως τῶν στοιχείων τῆς καλῆς ἐργασίας καὶ στερεότητος ὡς πρός τε τὴν ὕφασιν καὶ τὸν χρωματισμόν, ἐφ' οἷς κυρίως διακρίνονται καὶ ἐξέχουσι τὰ τοῦ ὑφαντηρίου τούτου

Ἐπειδὴ τοῦτο βλάπτει τὴν διὰ τόσων θυσιῶν ἀποκτηθεῖσαν φήμην τῶν ὑφασμάτων Ρετσίνα καὶ τὸ συμφέρον αὐτὸ τῶν καταναλωτῶν, κάμνομεν γνωστὸν τὸν τρόπον, δι' οὗ δύναται νὰ ἐξακριβοῦται ἡ γνησιότης αὐτῶν καὶ ἐπικαλούμεθα ἐπὶ τούτῳ τὴν προσοχὴν τῶν ἐνδιαφερομένων.

1) Τὰ ὑφάσματα Ρετσίνα ἔχουσι τὸν τε στήμονα καὶ τὴν κρόκην (στημόνι καὶ ὑφάδι) ἐκ δύο κλωστῶν ὁμοῦ ἐστριμμένων, ἐνῷ τὰ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἔχουσι τὴν κρόκην (ὑφάδι) ἐκ μιᾶς καὶ μόνης κλωστῆς ἁπαλῆς, διαλυομένης εὐθὺς ὡς τὸ στρίψιμον χαλαρωθῇ ὀλίγον.

2) Οἱ χρωματισμοὶ τῶν ὑφασμάτων Ρετσίνα ἐνίαι στερεοὶ καὶ ἀμετάβλητοι ἐνῷ τῶν ἄλλων ἐξασθενοῦσι καὶ μεταβάλλονται, εὐθὺς ὡς τὸ ὕφασμα τεθῇ εἰς τὸ ὕδωρ.

3) Τὰ ὑφάσματα Ρετσίνα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἰσχυρά, ὡς γινόμενα ἐκ βάμβακος αἰγυπτιακοῦ, γνωστοῦ διὰ τὸ μέγα μῆκος τῶν ἰνῶν καὶ τὴν μεγάλην δύναμιν, δὲν μετέχουσι ξένης τινὸς ὕλης, ἐνῷ τὰ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοιαῦτα πρὸς ἱκανοποίησίν των καὶ ἀπόκτησιν πλαστοῦ βάρους, εἶναι ὑπερβολικῶς κολλαρισμένα, εἰς τοῦτο δὲ μόνον ὀφείλουσιν πᾶσαν τὴν ἐξωτερικήν, ἀλλὰ ψευδῆ αὐτῶν ἐπίδειξιν. Ἔχει καὶ χειμωνιάτικα.

Πωλεῖται μεταχειρισμένη **μηχανὴ** (ἔμβολον) τσαγκαράδικη. Πληροφορίαι παρὰ τῷ Ἠλία Χρυσαΐτῃ ἐν τῇ στοᾷ τοῦ Ταχυδρομείου.

Εἰς

τὸ πρακτορεῖο τῶν ἐφημερίδων πωλεῖται χαρτί.